

Redactat de NICU STEJEREL.
 Redacția ARAD, Mikos Kelemen utca 8/10.
 Toate manuscrisurile să se trimită la adresa aceasta.

Cerșitorul nației ungurești.

Tată ministrul președinte cel cu Kue'n cap cum cerșește pe sdradele Vienei »concesiuni pentru maghiari«. Ministrul de finanțe comun Bilinszky, le arun-

că cite-o para chioară în pălărie, iar Bienert, ministrul președinte austriac rîde cum le scoate ochii ungarilor cu cite o nimică toată.

Scrisoare din Bănat.

— Scrisoare „pră“ vorba bănătanului. —

Cimișoara, luna lu Brumărel.

Fracie Cucule! Cred că nu ți-o fi cu bănat, dacă vin să-ți trimet căcie o vies-te dă pră la noi. Pr'aiși prin Cimișoara tătă lumia îi fărncată, dă cînd ai luat la tri parale pră popa nostru ăl cătă-niesc. Pogan om mai iești și tu, să-i dzîși, că-i cinăr otălit. Cum ți-o picat în mincie așa șieva? Ha, ha, ha! șod lu-cru! Numa una tot nu șcii tu și anume: tu nu șcii că popa nostru ăl cătă-niesc umblă cu spiridușu. Il ciamă cu masa și apoi ăla îi spunie lui tăcie minună-țiile și agevăracie și d'ălelancie. Așa și glasurele lui Sin Făntinela parcie marie lie poace mulțami lu spiridușu lui. Să'l audzi baș num'odată cum îi mai cîntă la dzile mari în biserică cred într'unul Dumnedzău și pră tatăl nostru!? La puțini li dat să'l audă cîntînd, că știi, noi orășenii cam rar dăm pră la sfînta beserică, și și atunși numa la dzile mari și cam cătă capătu slujbii, numa baș binie pră cînd îi vremea dă credeu și dă tatăl nostru.

Păcat, că nu'l lasă prota să tragă și din lanță cînd le cîntă. Doamne! că minunat ar mai fi. Otîră îi driep, că cam adușie pră cîntatu orbeților dăla țiguri prîntu că cîntă tarie milos și arie un glas gie cie pătrunde pînă la fiere, numa d'aia niși un bai, că tarie nie plașie. Acuma baș îi tare cătrănit pă cinie, am audzit, că nu să stăvieșce pînă nu scoa-ce pră tăți drașii din iad, numa ți-o fa-șie și ție și la tătă lumia, care nu-i dă pașie. Păza Cucule.

O altă vieste la noi îi, că aviem din mila lu Dumnedzeu două țaitunguri, u-na a lui Mitru, alta a lu dascălu Indrei-ca. Una Plugaru român prîntu paori, al-ta: Zorile, prîntu domni, numai d'aia tăt un drac, cînd îi vorba dă ciufială ori ești domn, ori ești paure, amîndouă îi fac pra voie. A dîntii îi vinie fără s'o șieri, și rar om, care să poace coto-rosi dă ea, aielantă îi mulțam, dacă o primești. Redaftoru ei nu-ți scrie niși odată să plăcești. O plăcești numa da-că vrei. Mie mi ușor că nu plciesc niși una, niși alta, lie ciecesc dăla alții, cari le capătă da ficia. Am citit dzilele ăș-tia în Zorile lui Indreică dă răuniunea damelor din Cimișoara. Nu-i plașie lu Domnu Andriescu (lumia vorbește, că iel o scris, în loc dă mulțam lu prota, — da șcii nu pria trăbă să dai mulcie pră gura lumii.) Ci-că nu-i mulțam cu doamna prota.. Că pria vria marie bu-chet dă flori, cînd miere la bal. Altă doamnă, dac'ar fi în locu iei, n'ar primi buchet dă la dame. Poace că alcile li-ar cumpăra singure, că viedz, trăbue să șcii, că și la noi cu răuniunea dame-lor, ca la Sibiu cu sporcassa »Albina«. Ar vria mulți să fie în locu lu Domnu Cozma, năince dă vrieme, și aiși iară mulcie damie să țin mai înțelepce ca doamna prota. Da mincea nu să baș măsură după pungă. Mă mir că domnu Andriescu (adică ăla d'o scris) să liagă dă doamna Emilia Lungu, care poacie

niși nu visază să stea dă vorbă cu iel, da să să mai gîngiască să ajungă dă prezidentă. Doamna Emilia Lungu și-e folos, că-i înțeleaptă și învățată, dacă îi mai săracă ca alcile.

Îți mai trimet o vieste dă la noi. Du-minecă or fost 2 săptămîni, că s'o ținut adunarea pîntru »Astra« la Giroda, na-ince d'aia o stat în țaitunguri, că o fi »Astra« la Giroda. Numa pră la noi nu baș dau oamenii mult pră țaitunguri, numa atunși lie șiecesc, dacă vr'un cu-noscut îi ciufulit în ele. Nu-i dă mirat dară, că lumia n'o pria audzit dă Giroda și dă »Astra«— Vr'o douăsprieșe coșii și vr'o doi călăreți ni-o așceptat la ai-zănbă, dă unge ni-am scoborit 7 inși dîn oraș (parce din comitet, parce goști). Să ne fim pus în tătă coșia cîce unu și tăt 5 coșii o rămas goale. Tarie ni-o fost rușine, am vrut să dzîșem că nu nis noi, pă cari îi așceptă Girodzăni cu pă-ragie, dă ni-am luat inima în ghiniți și ni-am scos cu aia, că ăilanti vin pră jos, prîntu că Giroda îi numai dă tri fărtaie dă cias dă dăparcie pră jos dăla oraș:

Nărocu nost, că oamenii n'or baș știut, și-ei aia »Astra« da după șie or ascultat pră popa lor vorbind »despre tovrășii«, or da iei cu sococială, că domnii, cari or venit la iei, is gela si-gurație, și or venit să le asigureze mar-vile, în cari bîntuie d'ovreme încoași tăcie boalile. Li s'o părut lor atunși, că-i mult 2 zloți la an prăntu Astra, da dă la o vrieme vădzând, că bicesugu la marve nu mai treșie, să tăt întriabă, că oare cînd vin iară domnii dăla sigu-rație, că ar plăci bucuros și 2 zloți la an, numa să nu li să prăpăgiască mar-va. Părincile Popovici din Ghiroda s'o fi bucurat mai mult, că n'am fost mulți goști din oraș, că i-am fi mîncat și u-recile.

Acuma baș ți-am scris dăstul, altă-dată și mai mulcie. — Cie sărută

Nenea Viespe.

Pictor istet.

— Cum poate cîștiga atît de mulți bani pictorul Mărgăreanu, cînd e nu-mai un »fuser«.

— Ei frate, are el minte! El de re-gulă pictează femei urite, dar le face frumoase, — de aceea să imbulzesc la el.

Cucu la Vasiova.

Cucule cu mîndru nume
Ce sbori peste întregă lume
Peste sate, peste țări,
Peste dealuri peste mări,
Zboară acum peste Moldova
Drept la noi la Vasiova
În Vasiova satu nostru
Ce ș'a perut de-o vreme rostu
Din vina preotului
Și a învățătorului
Că amîndoi mină au dat
Și cu Burdea s'or legat,
Pe popor l'or părăsit
Cu jidanii s'or înfrățit
S'am rămas ca vai de noi
Plini de lipsuri și nevoi
Ca turmă făr de păstor
Școala făr de învățator
Și poporul credincios
Fără popă cuvios,
Pentru că la noi e popă
Și în alt sat el face slujbă
Numai la vre-o întimplare
Vre-o utrenie la zi mare,
Și acea o face cînd
Să astupe gurile pe rînd
Ca nime să nu cîrtească
Voia popi s'o îplinească
Că la toți slujba a făcut
Toate tot cum popa a vrut
Și cite de astea face
Că poporui bun și tace,
Tace rabdă că e blind
Nu-i ca alți fără rînd
Cari să dee cu bita în baltă
Ca să-i știe lumea toată
Că el face și desface,
Toate cum lui îi place,
De-a rămas al nostru sat
De rușine în Bănat
Dar cari rele'n asta lume?
Or avut sfîrșituri bune!!
Dumnezeu nu dă cu boate
Dar e grija lui de toate
Mai țirziu ori mai curînd
Și așa la toți pe rînd
Și cu bunul Dumnezeu
Vreau să încep acum și eu
Mai întii cu preotul
Și apoi cu dascălu
După aceea cu popită
Și în sfîrșit cu dăscălița
Și acuma: atențiune!!
La cite voi a vă spune
Popa nost — ăl ochesel
E la suflet cam astfel,
Cînde vorba de cîștig
El e cel dîntii la rînd
Și se luptă vai de mine
Ca să-și umple punga bine
Cînd e vorba de muncit
Ori vre-o plată de jertfit
Ori e vorba de popor
Or binele tuturor
El atunci se face mort
Ca țiganul lîngă cort.
Nu-l mai afli nu'l găsești
Măcar să te prăpădești
Căci porunca lui Burdel
Sună Doamne cam astfel:
Ungaria e mama noastră
Nu aveți lipsă de voi Astra
La a Aștrei amintire

Noi vom da o lămurire
Să se înțeleagă în lumea toate
Ca pe la noi se tot poate
Și fără dascălul și popa
Poporeni își fac ei proba
Pentru a lor înaintare
Cum pretinde azi lumea mare,
Să înaintăm și noi,
Și fără de ei amîndoi,
Cari nouă ni-s tot în contră
Cînd e vorba de vre-o proptă
La a noastră luminare
De cari ei nici habar n'are
Ei atunci toate se 'ncearcă
Ca pe toți pe sfori săi tragă.
Să-i poată îndupleca
Și de Astra îndepărta
Spunîndu-le tuturor
Că al Astrei ajutor
Nu-i pentru poporul nost
Noi popor atît de prost,
Cînd la Astra ne înscriu
Ca membri bani să le dăm
Nu vom avea mingăiere
Că ne dăm a noastră avere
Sunt părăle lăpădate
De care noi n'avem parte
Că dacă ar fi vr'o bunătate
Cum să nu luăm și noi parte.
Așa popa ne slătnește
Pe noi Doamne ne ferește
De a lui învățătură
Ce lui îi iasă din gură
Că noi îi știm bine firea
El pentru noi nu-i nicăirea
Pentru a noastră bunătate
El e în contra cît se poate
Ca să nu înaintăm
Ci în mormînt să ne 'ngropăm
Și tu părinte Zuiac,
Nu cumva să faci vr'un drac
Să le dai sprijinul tău
Să scap poporul de rău
Lasă-l jos să fie prost
De nu vrei să mînci de post,
Că dacă s'o cumînți
Bine de tine n'o fi
Că se face prea învățat
Și tu rămîi nemîncat
Ș'apoi popa bun soldat
Iute 'n școală a alergat
Corul tot el l'a hulit
Cînd de Astra i-a vorbit,
Și făcîndu-se deștept
S'a bătut cu pumnii 'n piept
Și apoi răcnind cătră noi
Nu e Astra pentru voi,
Atît ne-a zis și a plecat,
A lui Burdea bun soldat
Și celelalte ce-a făcut
Să vi-le spun toate pe scurt
Iată mai anul trecut
Ce ispravă ne-a făcut:
Că el nici eri nici acuma
I-a mîncat tot sporul ciuma,
El n'a dat samă la popor
Despre bani dela cor,
Despre banii ce-or intrat
Tot pentru al nostru sat,

Cu colecta întreprinsă
Și de mulți săraci subscriși,
Toți săraci cu omenie
Au solvit a lor datorie
Că în rari sate românești,
Vasioveni-și din povești
Pentru biserică și cultură

Și dă bucură în gură,
Să nu fie mai în rînd
Biserică pe pîmînt
Mai frumoasă și laudată
Cum e și a fst vr'odată,
Dela poporul sărac,
De părintele Zuiac
Strinși cu tadă și nevoi
Pentru clopele noi,
Și clopotele vechi vîndute
Pentru bisică-s perdute.

La alegerea de ablegat
Ce a făcut părintele Zuiac,
Acum la alegerea trecută
S'a făcută să zăuită
Să fie caducător
Pentru letul său popor.
Tot așași dascălul
De fric; lu inspectorul
Ci un eamț bun și cuminte
Ne-a cndus atunci înainte.
Tot stîgînd dar unde drac
S'a asuns popa Zuiac,
Doar i'o fi plecat la munte
De n e acum în frunte.
In frntea poporului
Pentru interesele lui
Iar oporu înfuriat
In ontin a tot strigat
Să ie ia dracu părinte
Deau te învățăm noi minte,
Căi rupem reverenda nouă,
Și spargem capul în două,
Ș'tunci popa vai de mine
D frică nu de rușine,
E furis el a votat
Cu al nostru candidat
Și apoi iute s'a spălat
Celelalte le voi spune
Cu altă ocașiune.

Recunoaște.

- Ai văzut d-le Ionescu cele trei mai-muțe noi în grădina zoologică.
- Da, d-șoară, dar nu au fost trei.
- Eu numai atîtea am văzut.
- Cînd am fost eu acolo... erau patru.

Cîntare cătănească.

(Trimisă de N. Minda, june din Petroman.)

II.

Și cînd fu pe la 'nserat
In Bosnia brod am plecat
Frunză verde iarbă rară,
Acum sint în allă țară
In țară bosniască
Dumnezeu s'o prăpădească,
Frunză verde de pe rit
De aici trenul a pornit
Și cît fu noaptea de mare
Trenul mergea tot mai tare
Toată noaptea că ni-am dus
Pină la Sarajevo am ajuns
Foaie verde lemn tufos
Că baș Duminecă a fost
Aici ne-am coborît jos
C'a fost loc mai frumos,
Muzica iar ne-a așteptat
C'am avut o țîră rast.
Și iară că am gîndit
Cum sint eu de pribegit
Și un cîntec am cîntat
Și așa cam am început:
Păsăruică paserea
Stîmpărăm inima mea,
Mîngăio de gînduri iară
Ca să merg într'a mea țară.
Pasărea de pe smochin
Mi-ai cîntat să fiu străin,
Și mi-ai cîntat Mercuria
Ca să umblu prin Bosnia,
Să mă duc în țări departe
Și de părinți să n'am parte
Să n'am parte de-al meu sat,
Să trăiesc tot cu oftat
Să n'am parte nici ticneală
Să trăiesc tot cu amăreală.
Tot gîndesc și iar gîndesc
Cum în Bosnia să trăiesc
Nimic acum nu pot să fac
Că cum toate am gătat
Am gătat de n'am putere
De stau ca legat în fere
Și cîntînd așa cu jele
Curg lacrămile părăie
Și cînd cîntecu am gătat
Mai departe am plecat
Tot prin dealuri și mai mari
Tot printre dealuri de peatră
De nici mașina nu poate să mea
Hi la deal și hi la vale
Trenul merge nu prea tare
Frunză verde de pe nalbă
Toată ziua umblat'a roată
Pe după dealuri de peatră.
Și 'ntr'alt loc n'ă putea
Numai trenul se băga
Pe subt dealul de piatră,
Ca dincolo să ne treacă
Și așa că ne duceam
Și mai de multe ori ne băgam
Multă lume mai treceam
Și multe că mai vedeam
Cînd fu Luni de dimineață
Amarită noastră viață
Mai o țară că ni-am dus
Pină'n Ustipraci am ajuns,
Aici jos noi că ne-am dat
Că drumul ni s'a scurtat
Și pe picioare am plecat

Azi c'am mărăluit
 Pină la Foca am sosit
 Unde a fost locul numit,
 In Focă cînd ni-am băgat
 Generalu în drum ni-o stat
 Și defilierung că i-am dat
 Și el a fost mulțumit
 Cum am fost de tăbăriți
 Și pe loc noi că am stat
 Pin' țum gebet ni-o suflat
 Și la căzarma am plecat
 Cînd văzui căzarmile
 Mă prinse frigurile.
 Căci nu-i căzarmă cum se știe
 Ci e toată de hîrtie,
 Cînd înăuntru m'am băgat
 Nici paturi nu am aflat
 Borneu l'am lăpadat
 De tot că ni-am dezbrăcat
 Și pe paie ni-am culcat
 Puțintel am odihnit
 Și deloc ni-am pomenit
 Și pe afară am eșit
 Să ne treacă de urît
 Și cînd ne uitam roată
 Văzurăm munți tot de piatră.
 Și uitîndu-mă în sus și în jos
 Numai văd un om frumos
 Cit mă uit cu ochii mei
 Nu văd oameni de ai mei,
 Cit mă uit cu ai mei ochiuși
 Nu văd oameni cunoscuți
 Numai tot păduri și munți
 Tot numai păduri și spini
 Și numai oameni stăini
 Căci numai asta cunosc
 Numai frunză și iarbă
 Că asta-i peste toată lumea,
 Frunză verde de colie
 Nu vezi om cu pălărie
 Numai turc cu capul roșu
 Și iară cînd ne vorbește
 Vorbește el tot turcește,
 De nime nu-l pricepește
 Căci nu știe românește,
 Vai Doamne acum ce se fac
 Că pîinea ni s'a gătat
 In cantina am alergat
 De cinci bani cerui eu pine
 El mă'n bie cu smochine,
 Că el numaă pricepea
 Ce pe mine mă durea.
 Foile verde și una
 Rău mi-a cîntat merluța
 Să ne lăsăm noi țara
 Și să mergem în Bosnia
 Și acum noi ce-am pățit
 După ce ni-am ociesit
 Mîncîzî cînd ne-am sculat
 Fata în Drina ni-am spălat
 Căci apă nu am avut
 Din Drina am și băut,
 După ce noi ni-am spălat
 Cafea neagră că ni-a dat
 Dar nime nu-a băut.
 Că era plin de lud
 După ce cinci zile trecea
 Ihungu că se începea
 Sus la dealuri am plecat
 Frunză verde liștean
 Căpitanu-i sus pe cal
 Cătana-i cu mult amar,
 Căpitanul fluerînd
 Și noi mergem tot plingînd
 Că gîndim unde am ajuns
 Din dulcea noastră țară
 Să trăim cu amăreală
 Frunză-i lată sus la munte

Sudorile merg pe frun
 Frunză verde iarbă lat
 Și iară mai zic odată
 Căci cui plac vorbe de je
 Vină să asculte guri mel
 Ca să-i spun al meu neca
 Ce prin Bosnia noi am tis.

Vinător bun.

— Așa din aproape totuși ai fi pu-
 tut nimeri iepurele.
 — Eram puțin amețit și vedeam tu
 dublu înaintea ochilor.
 — Și așa l'ai fi putut nimeri cel pu-
 tin pe unul...
 — Eu am pușcat în celălalt...

Rămășag bun.

— Ce-i prietene Nicolae, am auzit că
 te-ai prins că 40 de zile să nu mîncîci
 și 40 zeci de nopți să nu dormi. E ade-
 vărat?
 — Apoi se înțelege că-i adevărat. A-
 laltăeri am început deja.
 — Ei, și cum merge, nu ți-e foame, ori
 somn încă?
 — Nu, fiindcă dorm ziua și mîncîc
 noaptea.

Poșta Cucului.

Un glas de durere din Bulzești.—
 Nu putem publica, întii pentru că scri-
 soarea, în multe locuri e atit de încil-
 cită, că nici cu patru ochi nu o putem
 descilci! — Dă să o scrie unul care se
 pricepe la scris; — a doua, fiind că nu
 ne spui: cine ești?...

Ioan Ciucurel, Soșdia.— Primit și
 sînt în cale spre publicare. Dar trebuie
 bine cercate. Ne place că ne-ai ascultat.
 Publicăm aci scrisoarea, ca să văză și
 ceilalți și să se acomodeze:

«Mult onorată Redacție! Mă rog, ca
 să binevoiti a publica aceste ce le-am
 trimis pentru foaia umoristică »Cucu«
 căci nu sînt culesse din cărți, ci eu
 le-am »născornit« din capul meu». etc.

Ghicitoare.

I.

Neamtu nebun, pe fiul îl gonești
 Iar Sepi, ride de să prăpădește.

Căutați-l.

II.

Aici st boeru
 Dar unde-i secretaru?

Căutați-l.

Redator responsabil: F A G U R E.

AGENȚI

și comisionari pentru articlii en gros
 cari sunt în circulație se primesc în tot
 locul cu poviziune mare. Trîmîteți a-
 dresa pe ocartă postală la firma Jakob
 König, Iena VII/3. Postamt 63.